

гледаха и чакаха да видятъ, какво ще кажа. Въ това време Ефремъ старшиятъ, който и безъ това бѣше ядосанъ и пламналъ въ своята воинствена умраза, поради смъртѣта на войниците, които обичаше, се спусна къмъ Живка, възмутенъ, каточели виждаше нѣкакво кощунство въ черква, и го дръпна силно за ржката.

— На поста си,—завика той,—на поста си!

Живко отпусна ржка, но той каточели още държеше невидимото си перо въ нея, и уплашенъ, разтреперенъ, бледенъ както по-рано, гледаше старшия и мълчеше.

Нѣмаше сълзи на очитѣ му, ни единъ мускулъ не трепваше на лицето му, но все пакъ азъ никога не бѣхъ виждалъ изражението на такава мъка и такова страдание. Пратихъ Ефрема да си гледа работата, на войниците извикахъ, че е срамота да мислятъ за шеги и за смѣхъ на две крачки отъ труповетѣ на убититѣ си другари. А азъ се приближихъ до Живка. Наоколо се бѣше въдворило предишното мълчание, носилкитѣ ги внасяха въ заставата.

Ние бѣхме сами съ Живка и тогава азъ кротко и меко, тъй както се говори на деца или на безнадежно болни, му казахъ:

— Живко, кажи ми, какво правѣше преди малко?

Тоя въпросъ азъ повторихъ нѣколко пжти,